

Pavouček

Eliška Zářecká

2. místo v II. kategorii

Pablo Favero vydechl kouř a oklepal popel z doutníku do křišťálového popelníku. Líně sledoval proužek kouře, který pomalu stoupal ke stropu, kde se smísil s našedlým tabákovým dýmem. Salonek domu Faverů byl už tradičně zakouřený kubánskými doutníky a plný hostů popíjejících whisky, jako by prohibice neexistovala. Faverové ovládali černý trh s pančovanou whisky, ale v jejich sídle se podával jen čirý originál. Ostatně, všichni přítomní měli své monopoly na trhu se zakázanými lihovinami.

Ze svého křesla se zvedl Angelo Trentini a všichni přítomní rázem ztichli. Angelo byl hlavou této rodiny, ale do jejího chodu sám nezasahoval. Na to měl své pomocníky. Se svými podřízenými mluvil, jen když se dělo něco hodně vážného nebo důležitého.

„Jak víte, zítra večer se sejdou všechny Neapolské rodiny. Abychom přežili, musíme uzavřít nová spojení. Nedávno celníci vyřadili ze hry rodinu Marcellini. Jejich smlouvy musíme získat my. Lepší už se dlouho neobjevily.“

„Ale na ty si bude brousit zuby kdekdo,“ namítl kdosi ze shromážděných, „jak chcete zajistit...“

„To je ta nejsnadnější věc na světě. Pokud nám neustoupí, je to jejich problém.“ Trentini se obrátil na svého pobočníka: „Kde je vlastně tvůj Pavouček, Pablo?“

„Myslíš Alexu? Ta bude někde s tím svým. Na setkání rodin přijde, a pokud to bude potřeba, vezme si je na starost,“ odpověděl klidně Pablo.

Shromážděním proběhlo vzrušené zašumění. Všichni už slyšeli o Pavučince, utajeném členu jejich rodiny, ale jen málokdo ho viděl. Pro většinu z nich bylo novinkou, že je tato tajemná osoba dcerou Pabla Favera. Přesto však všichni věděli, že je pro rodinu nepostradatelná, či spíš životně důležitá.

Pomaloučku svítalo. Město se pozvolna zbavovalo závoje noci. Paprsky slunce pronikaly skrz okno do pokoje, kde tancovaly po nábytku a odrážely se od zrcadel. Několik jich zabloudilo i k mahagonové posteli, na které se právě probouzela dvojice milenců.

„Miluju tě,“ zašeptala Alexandra a políbila Marca na rty. Zdálo se jí, jako by jí v břiše poletovali drobní motýlci, jako by roznášeli po celé její bytosti štěstí, které právě prožívala.

Pokud tohle nebyla láska, tak už nic jiného. Cítila to maminka taky, když se před lety vdávala?

„Pojď se mnou, Alex. Začneme nový život,“ zašeptal jí Marco do ucha a vášnivě ji políbil.

„Nemůžu to tatínkovi udělat,“ špitla a trochu se odtáhla. Najednou zatoužila být kdekoli, jen ne tady. Už svítalo, jistě teď má být někde jinde. Ano, určitě má nějakou práci. Nemůže být pořád jen s Marcem, má přece povinnosti. I když ho miluje víc než cokoli na světě.

„Ale můžeš! Tvé sestry pro něj taky nepracují a nezdá se mi, že by ho to kdovíjak mrzelo. Pojď, odejdeme z Neapole někam, kde nás nikdo nezná. Mimo dosah našich otců. Po té poslední akci mám peněz víc než dost. Můžeme začít nový život!“ přemlouval ji.

„Ne, nejde to!“ řekla ostřeji, než měla v plánu, „nemůžu být tak bezcitná, jako ony.“

„Hlavně že normálně bezcitná nejsi!“ odsekl Marco a posadil se. Alexandra se stáhla na druhou stranu postele a zamračeně si ho měřila. Motýlci zmizeli.

„To je něco jiného, Marco. Tatínek mě potřebuje. Nemůžu ho nechat samotného. Zvlášť ne po tom... po tom, co udělala maminka,“ řekla hořce, „přišel už o dvě děti, nemůže přijít i o třetí.“

„Nutno dodat, že o ně přišel vlastní vinou,“ rýpl si Marco. Takhle to bylo pokaždé. Alexandra byla báječná, ale stačilo slůvko o společné budoucnosti, o budoucnosti bez jejího otce, a bylo zle.

„Nemohl za to, že to maminka neměla v hlavě v pořádku. A sestřičky taky,“ zamračila se Alexandra. V případě své matky měla nejspíš pravdu, ale sestry by Marco za blázný rozhodně neoznačil. Ty měly dost rozumu, aby se vypařily dřív, než z nich otec udělá nové články své sítě zločinců.

„Alex, to co teď děláš, je nebezpečné. Už teď máš až moc nepřátel. Jestli neodejdeme teď, možná už nebudeme mít příležitost,“ přemlouval ji. Alexandra se kousla do rtu. Nejspíš měl pravdu. Její práce jí zajistila víc nepřátel, než komukoli jinému. Na teprve osmnáctiletou dívku to byl docela slušný, i když znepokojivý výkon.

Ten den přišel Marco na snídani pozdě. Jeho otec už seděl u stolu ze vzácného dřeva a popíjel gin. Když syna uviděl, pohrdlivě si odfrkl. Už dávno nad ním zlomil hůl. Byl to nepraktický člověk a mizerný a zcela neprozřetelný obchodník. To samo o sobě by mu ani tolik nevadilo,

v každém stádě se najde černá ovce, ale ten kluk si ze všech dívek v Neapoli musel vybrat zrovna tu nejhorší. Starý Abatini neměl Alexandru rád, nevěřil jí. Proto také vždy musela odejít před snídaní, aby se tu s ní nemusel potkávat.

„Zase jsi byl s tou Faverovou d'áblicí?“ zeptal se Lorenzo. Byla na něm vidět zjevná nechut' k této avantýře svého syna.

„Takhle o ní nemluv,“ zamračil se Marco, „co proti ní vůbec máš?“

„Jsi jenom hmyz, který se chytil pavoukovi do sítě,“ odfrkl Lorenzo a znovu se napil, „a místo aby ses pokoušel utéct, ještě se sám víc zamotáváš, abys to pavoukovi usnadnil.“

„Co to meleš?“ uchechtl se Marco, který otcovu oblibu v květnatých popisech nikdy nepochopil.

„Spi dál,“ mávl nad tím rukou Lorenzo. Už se smířil s tím, že veškeré talenty děděné v jejich rodině po generace se jeho synovi vyhnuly obloukem.

„Cože?“

„Říkal jsem,“ procedil skrze zuby otec, „že tě ta tvoje dřív nebo později zničí!“

„Vůbec tomu nerozumíš.“

„Já tomu rozumím až moc dobře. Ta Tarantule tě jen využívá.“ Lorenzo Abatini o Alexandře vždy mluvil jako o Tarantuli. Neviděl v ní krásnou dívku jako jeho syn, ale nebezpečného pavouka číhajícího na kořist. Rodina Abatini patřila v Neapoli k nejvlivnějším, čehož dosáhla právě díky Lorenzově opatrnosti. Každá rodina měla své sítě kontaktů, překupníků a dodavatelů. Klíčem k úspěchu bylo netrhat cizí sítě, nebo přijde odplata. Marco to však bohužel pochopit nedokázal.

„Nemysli si, že se ti teď začnu omlouvat! Abys věděl, chci si ji vzít!“ odsekl Marco a obrátil do sebe obsah své sklenky.

„Ty ses zbláznil!“ vykřikl starý Abatini a vyskočil na nohy. Tohle už bylo moc.

Favero ti svoji dceru nikdy nedá! Co za tu fúrii vůbec chce?! Tvoji duši?“

„Takhle o Alex nemluv!“ I Marco rozčíleně vyskočil: „Je mi jedno, co chce. Dám mu cokoli. Chceme spolu odejít někam daleko a tam už na ni moct nebude.“

„Tobě snad úplně přeskočilo!“ zařval Lorenzo. „Já vím, co chce! Celý můj obchod a ty mu ho klidně dáš, jen za tu jeho couru. Vážně věříš, že s tebou odejde? Oškubou tě jako kuře!“

„Neurážej ji! Milujeme se a ty nám v tom nezabráníš!“

„Ne? To máš pravdu, nebudu ti bránit!“ Lorenzo sevřel v ruce skleničku tak silně, že se rozlétla na malé střípky. „Jenom ti zatrhnu vstupovat do mých obchodů. Nebudeš mít přístup k jediné smlouvě! Tak, chlapečku, teď chci vidět, jak se s tebou ta coura pohrne

k oltáři! Jistě bude nadšená, že tě bude muset živit! Chci vidět tu nehynoucí lásku laciné zrádné děvky k úplnému žebrákovi!“

„Tak už dost!!!“ zařval Marco a v návalu vzteku mrštil po otci vši silou skleničku, kterou dosud držel v ruce. Těžkou skleničku z broušeného křišťálu. Nemířil, ale trefil se.

Marco se posadil a unaveně si mnul čelo. Jeden problém byl vyřešen. Může si svou lásku vzít! Otec je z cesty, obchody jsou teď jeho. Může si dělat, co chce, a to taky udělá! Odejde s Alex někam daleko. Hodně daleko. Už nebude muset být Pavouček. Dá jí svobodu. Ano! Budou úplně svobodní! Budou cestovat. Celý svět uvidí jeho nádhernou ženu. Znovu si nalil sklenku ginu a zamyšleně si prohlédl tekutinu proti světlu. Trochu se zarazil: Alex nebyla na něco takového zvyklá. Nikdy si sama nebalila věci, neprala, nežehlila... Ale co, řekl si Marco, mám teď pod palcem tátovo jmění. A peníze přece vyřeší všechno.

Ozvalo se nesmělé zaklepání a těžké mahagonové dveře se otevřely. Drobná služka, která stála na prahu, se trochu zarazila při pohledu do jídelny, ale rychle se vzpamatovala. Tohle byl prostě dům Abatini, tohle se prostě dělo. Byla to věc pánů a ji to nemělo co zajímat a nezajímalo. Ona byla jen služka. Měla vidět – a také viděla – jen střepy na zemi, které je třeba zamést, uražený roh židle pokrytý červenou tekutinou a zrudlý koberec, který je třeba vyčistit. Tělo s krvácející ránou na spánku bylo až na vedlejší koleji.

„Co tu chceš?!“ utrl se na ni Marco.

„Kuchař má dnes objednávku na mořské plody, pane. Tak se jdu zeptat, jestli se objednávka nezměnila, protože pán nemá mořské potvory rád,“ řekla klidně dívka. Marco se musel usmát. Staré dobré služebnictvo. Samozřejmě lhala, nemohla vědět, že rodinný milovník plodů moře před chvílí odešel na věčnost. Ale to bylo jedno. Služce nezáleželo na tom, co se tu stalo. Dokud jí měl kdo platit, bylo jí jedno, jak se nový pán domu na své místo dostal.

„Vyříd' kuchaři, že dnes nebudu obědovat doma,“ kývl blahosklonně Marco a nalil si novou skleničku ginu. Služka se otočila k odchodu, když novopečeného pána domu něco napadlo.

„Jak se jmenuješ?“ křiknul za ní. Zarazila se a otočila se zpátky na něj.

„Cristina,“ špitla.

„Co bys řekla, Cristino, menší změně povolání?“

„Vy už mě nepotřebujete?“ zeptala se překvapeně a trochu ucouvla.

„Ne, tak jsem to nemyslel,“ zasmál se Marco, „víš, Cristino, budu se ženit a po svatbě chceme cestovat. Moje manželka bude na cesty potřebovat komornou. Někoho, kdo se jí postará o šaty, šperky, bude ji česat a tak. Brala bys to?“

Služka na něj chvíli vyjeveně zírala a pak několikrát rychle přikývla. Vzala by kteroukoli práci, kde nebudou na denním pořádku mrtvoly na koberci.

„Takže dohodnuto, můžeš jít,“ Marco dopil gin a znechuceně si změřil stále skoro plnou lahev alkoholu, „a ten gin odnes. Dnes musím zůstat střízlivý.“

Mlčky vzala lahev ze stolu a při odchodu opatrně obešla místo, kde na koberci chladlo tělo Lorenza Abatiniho.

V sále byla hlava na hlavě. Všechny rodiny z Neapole se po dlouhé době sešly, aby společně probraly aktuální problémy: nové celní zákony, které jim značně zkomplikují holou existenci; obchodní smlouvy, které se po zatčení celé jedné rodiny náhle uvolnily; vyřízení starých účtů.

Angelo Trentini se rozhlížel po shromáždění. Jak se zdálo, rodina Degaro se pokusila napodobit jeho trik na získání informací. A sice pro ně poslat ženu. Téměř pobaveně sledoval Chiaru Degaro, jak tančí od stolu ke stolu a usmívá se na všechny kolem. Ovšem jejímu plasticky vylepšovanému obličejí chyběla přirozenost, trénovaným pohybům ladnost a úsměvu upřímnost. Každému muselo být hned jasné, o co jí jde.

Angelo vstal a zatleskal. „Ticho prosím,“ zvolal, čímž kupodivu okamžitě celý sál umlčel, „dámy a pánové, vítám vás na čtvrtém sjezdu Neapolských rodin. Dnes probereme současné problémy, vyřídíme si účty a snad se i dobře pobavíme. Všechno pokud možno nenásilně!“ shromáždění se rozesmálo. „Ještě než se začnete věnovat svým záležitostem, chtěl bych vám někoho představit. Je tu jistá mladá dáma, která nedávno oslavila osmnácté narozeniny, a tak je nejvyšší čas přivítat ji do naší společnosti. Dámy a pánové, představuji vám Pavoučka!“

Zpoza závěsu, chytře umístěného vedle Trentiniho stolu, vyšla Alexandra. Shromáždění zašumělo, když se na něj dívka nesměle usmála. Chiara Degaro zbledla. Pochopila, že nemůže konkurovat.

„To je Faverova dcera? Já myslel, že utekla.“

„To je jeho nejmladší, ty starší jsou už roky za vodou.“

„Podobá se své matce, že?“

„Ano, ano, je vážně krásná.“

Alexandra opravdu krásná byla. Byla štíhlá a drobná, díky čemuž vypadala mladší. Po matce měla husté vlnité vlasy, které jí dosahovaly skoro k pasu a velké zelené oči. V lehkých

stříbrných šatech působila křehce, a když se záhyby její róby rozvlnily, zdálo se, že jsou ušité z křehkých pavučinek. Iluze byla dokonalá.

Když se rozruch v sále utišil, rodiny se vrátily k jednání a hudba začala hrát, Alexandra se vydala mezi stoly. Brzy našla svého otce. Seděl u stolu spolu s dalšími muži z jejich rodiny a zprostředkovatelem, který prodával volné smlouvy. Všimla si, že tam s nimi sedí i Marco a poslala mu vzdušný polibek. Trochu ji znepokojilo, že tu není i starý Abatini. Ačkoli ji Lorenzo neměl rád, byl to dobrý obchodník, což se ovšem o jeho synovi říct nedalo. Jen doufala, že Marco neuzavře nějakou smlouvu, která by ho dostala na její seznam. Doběhla k otci a objala ho kolem krku. „Tatínku, pojd' si se mnou zatančit. Prosím.“

„Teď nemůžu,“ odbyl ji, „musíš jít s někým jiným.“

„Ale s kým?“ zeptala se bezradně Alexandra a rozhlédla se kolem sebe. Její pohled našel muže jménem Mario Bramante. Poznala hlavního konkurenta své rodiny a usmála se na něj.

„Nešel byste si zatančit?“ zeptala se a vykouzli na tváři sladký úsměv.

„Ale ovšem!“ musel se držet, aby nedal najevo své nadšení. Dívka se mu velmi líbila. Nechal se odtáhnout na taneční parket, kde se k němu Alexandra přitiskla rozhodně víc, než bylo kvůli tanci nutné.

„Rád jsem vás konečně poznal, slečno,“ zašeptal jí do ucha.

„Opravdu?“ podivila se se smíchem. „A proč?“

„Povídají se o vás hotové pověsti.“

„A co ty pověsti říkají?“

„Prý děláte za otce špinavou práci.“

Zarazila se a sklopila oči. „Nevím, proč to o mně tatínek pořád říká. Není to pravda. Já vím, měla bych asi pro rodinu něco dělat, ale já prostě nic neumím. Neumím obchodovat a špinavá práce? Je mi špatně, jen když se říznu o papír. Tatínek jen chce, abych měla větší cenu, až mě někomu dá.“

Bramante přikývl. Jak ho vůbec mohlo napadnout, že by tak křehká dívka byla schopna něčeho tak strašného?

„Komu vás chce dát?“

„Já nevím,“ řekla a bláznivě se rozesmála, „nechci na to myslet. Já se vždycky chtěla zamilovat!“

„A už nechcete?“ zeptal se žertovně.

„A kdo říká, že už nejsem?“ povytáhla obočí a paže mu ovinula okolo krku, „co vy víte... třeba už zamilovaná jsem.“

Pablo Favero pokračoval v jednání a při tom po očku sledoval svoji dceru, jak začíná už čtvrtý tanec s jeho konkurentem. Byla opravdovým mistrem svého oboru.

„Kdybych vám chtěl udělat radost, co bych vám měl dát?“ zeptal se Mario Bramante, když s Alexandrou kroužili po parketu.

„Nevím. Mám ráda šperky, ale tatínek mi skoro žádné nedovolí,“ pohodila hlavou, aby byly vidět dvě stříbrné spony ve tvaru pavouka, „kdysi mi dal náhrdelník ze Sicílie. Byl nádherný, ale on mi ho zakázal nosit a nakonec ho prodal.“

„Jistě bych vám ho mohl vynahradiť.“ Kdyby nebyl tak okouzlený tou krásnou dívkou, jistě by mu to už bylo podezřelé, jenže on byl tak nadšený její přítomností, že nevnímal nic jiného.

„To nevím. V tom starém byl diamant. Velmi drahý,“ řekla smutně a setřela si z oka pomyslnou slzu.

„Ale prosím vás! Váš otec není jediný, kdo má peníze.“

Zavedl ji až na konec sálu, kde vytáhl z náprsní kapsy obálku. Z ní vytáhl diamantový náhrdelník se zlatým řetízkem a pověsil ho Alexandře na krk. Původně ho chtěl na setkání rodin prodat, ale proč by ho neobětoval pro tak krásnou dámu?

„Ó, děkuji! Vy jste zlatíčko,“ stoupla si na špičky a políbila ho na tvář, „vy jste úžasný. Ani nevím, jak vám dostatečně poděkovat!“

Samolibě se usmál. „Co byste řekla, kdybychom se trochu ztratili z dohledu? Napadlo mě, že je tu malý salonek nebo...“

„Ó, co kdybychom se šli projít? Zbožňuju noční ulice! Jsou tak romantické!“ zašeptala mu významně do ucha. „Byli bychom tam úplně sami!“

Pablo spokojeně sledoval, jak jeho dcera s doprovodem opouští sál. Věděl, co se stane potom. K tomu ostatně Alexandru vychoval. Aby svou práci odváděla precizně a bez zbytečných průtahů. Podle jeho očekávání se objevila do čtvrt hodiny. Sama. Znovu se roztančila mezi stoly a ve světle lamp jí na havraních vlasech zářila jediná spona ve tvaru pavouka. Točila se kolem pánů, zvala je k tanci a rozmařile je líbala na tváře. Veselé trylky jejího smíchu se odrážely od stěn sálu. Flirtovala s každým, na koho pohlédla. Bylo až s podivem, kolik byli jindy opatrní byznysmeni ochotni říct za pár úsměvů a letmý políbek.

„Už vám někdy někdo řekl, že jste krásná jako Venuše?“ zeptal se jeden z nejvýznamnějších členů největší Neapolské rodiny, jen co se trochu vzdálil od své postarší manželky.

„Do té mám ale hodně daleko,“ uculovala se Alexandra, „ach, nemůžu uvěřit, že už jsou to dva roky, co jsem s vámi strávila večer. Bylo to kouzelné, jste roztomilý společník.“

Stoupla si na špičky a políbila ho na tvář. Ach ti muži, jsou tak lehce ovladatelní, prolétlo jí hlavou. Dál se na něj usmívala, zatímco ji přirovnával snad ke všem bohyním krásy, které kdy byly uctívány.

„Pamatuju si, že jsem vám tenkrát slíbil náušnice. Je čas dostát svému slovu,“ odvedl ji z tanečního parketu, kde se neúspěšně pokoušel o tanec. Členové podsvětí zřejmě neuměli předávat dárky všem na očích. Zavedl ji do jediného neosvětleného kouta sálu, kde obřadně vytáhl z kapsy malou krabičku. Stále ji držel v ruce, když se k dívce naklonil.

„Pavoučku, vy jste pro mě něco... unikátního. Nikdo mě nikdy tak nenaplňoval štěstím a... a inspirací jako vy. Kdybyste dovolila, složil jsem o vás báseň.“ Odněkud vytáhl kus zmačkaného papíru a obřadně si odkašlal.

Tvé oči září, jak tisíc safírů
Vlasy tvé lesknou se odstíny temnoty
Pojď' blíž, nedělej drahoty
Má Isis, královno z Nilu

Jsi královnou bohyň, Freyo nádherná
Plavná jak Diana v zápalu lovu
Přemoudrá Minervo v panenství bolu
Oproti tobě i Venuše je ošklivá

Tak to je hrůza. K tomuhle jsem ho měla inspirovat já? Zděsila se v duchu dívka, tohle je na mojí práci asi nejhorší: být milá na takové zoufalce. Škoda, že není na mém seznamu!

„Vy jste sladký! To je nádhera,“ rozplývala se Alexandra, které už pomalu začínaly krvácet uši, „něco tak krásného pro mě ještě nikdo nikdy neudělal. Něco takového už jsem dlouho neslyšela!“

A pro sebe dodala: A doufám, že zase dlouho neuslyším.

Rozmáchlým gestem jí podal krabičku. „Děkuji, má drahá. Doufám, že se vám ty náušnice budou líbit stejně jako moje báseň.“

Dívka se sladce usmála. I kdyby v té krabičce byly kozí bobky, pořád by byly hezčí než ta slátanina.

„Ty jsou nádherné!“ vykřikla upřímně Alexandra, když z krabičky sejmula víčko. Její společník se samolibě usmál a pověsil zlaté náušnice s perlami na její drobná ouška.

Za čtvrt hodiny bylo vidět Alexandru, jak tančí po sále a laškuje s přítomnými pány. „Ach, pane Rizzo, jak ráda vás opět vidím,“ podmanivě se usmála na hlavu jedné z menších a méně významných rodin, „jak vám jdou obchody?“

„Moc dobře ne, slečno. Váš otec zatím uchvátil snad všechny smlouvy, které byly k mání. Ale ještě nevyhrál! Tu nejdůležitější koupím já!“

„To máte pravdu,“ ztišila hlas do tajemného šepotu, „tatínek už skoupil všechny smlouvy, ale... ani on nemá bezedný účet. Peníze, víte, mu brzo dojdou.“ Omotala mu štíhlé paže kolem krku.

„Vážně?“

„Ano, víte, pane Rizzo, celá rodina je na tom v poslední době... všelijak. Ty razie loni... jako by policie začínala tušit, o co tu vlastně jde,“ vymýšlela si Alexandra a svůdně se na něj usmívala.

Rizzo se k ní naklonil a zašeptal: „Slečno, co kdybychom se šli projít? Za vaši otevřenost bych vám taky mohl něco říct. Ale tady ne.“

Tak ten mi to tedy zjednodušuje, ušklíbla se v duchu Alexandra, ten si o to přímo koleduje. Vyšli ven do chladivého nočního vzduchu a opřeli se o zábradlí prostorné terasy.

„Co jste mi chtěl říct?“ zašeptala svůdně dívka a obdařila svého společníka zářivým úsměvem.

„V poslední době, slečno, se zdá, že policie přestává tápat ve tmě. Kazí obchody, odhalují sklady a dokonce i zatýkají.“

„Někdo jim jistě dává informace. Někdo z nás!“ odvětila dívka. Samozřejmě už o tom věděla, celé podsvětí nemluvalo o ničem jiném. Dráždilo ji to. Neměla ráda, když někdo zpřetrhával pracně vytvořená vlákna, která upředla její rodina.

„To je možné, ale říká se... víte, že jim dává informace nějaká žena.“

„To není zrovna přesný popis pachatele,“ ušklíbla se.

„Ta žena, víte, říká se, že nemá oko. No... má jedno oko zakryté. A ještě něco... říká se, že je pozoruhodně podobná vám.“

„Cože?“ Alexandra pocítila silné nutkání dokončit svůj úkol teď a tady, ale nakonec se ovládla. „Vy mě snad podezíráte? Co bych dělala, kdyby náš svět zmizel?!“ Moc dobře věděla, co by se stalo, kdyby byla odhalena. Ani její krása by nezabránila tomu, aby dostala doživotí.

„Vás? Ale ne, vy přece nemáte nejmenší důvod. Povídá se, že by mohlo jít o vaši sestru. Tedy jednu z nich. Máte přece dvě, ne?“

„Moje sestry emigrovaly před čtrnácti lety,“ odsekla dívka, „ted' nejspíš prodávají zeleninu někde v chudinské čtvrti a k snídani, obědu i večeři jedí nudle.“

„Jednu z nich můj informátor zahlédl ve vojenské uniformě, slečno.“

„To je jedno! Jsou pryč, jasné?“ vykřikla.

Chvíli bylo ticho. Jen vítr šustil ve větvích olivovníků.

„Pojďte, projdeme se,“ řekla Alexandra, „nemá smysl se hádat. Skončíme to.“

Rizzo jí nadšeně následoval po schodech dolů z terasy a pak dál do temných uliček Neapole. Byl štěstím bez sebe, když se mu dívka opřela o rameno, když mu ukazovala hvězdy, když se chvěla zimou a přitiskla se k němu ještě blíže, když ho políbila na tvář. Zrovna stoupali do schodů k místu, kam Alexandra došla při své první procházce, když dívka náhle zakopla. Ujela jí noha a musela se rukama opřít o schod před sebou.

„Jste v pořádku?“ staral se Rizzo.

„Ano, nic mi není,“ ujistila ho Alexandra a narovнала se.

Šli tedy dál. Už byli skoro na posledním schodu, když se Rizzo zarazil a ukázal před sebe a podivnou siluetu na konci uličky. „Co je to támhle?“

Odpovědi se nedočkal. Někdo ho chytil zezadu za vlasy. Stačil ještě vykřiknout, než mu ostrá čepel prořízla hrdlo a on se s chroptěním zhroutil k zemi. Trvalo to jen chvíli, než jeho tělo ztuhlo a pohled se upřel do prázdna. Nad mrtvým tělem stála Alexandra a klidně otírala čepel svého nože do papírového kapesníku. Tohle byla její práce: zabít konkurenci své rodiny. Její otec nechtěl, aby se z jeho poslední dcery stala muška, která se zamotá do rozlehlé sítě podsvětního obchodu. Vychoval z ní pavouka, skrytého vládce podsvětí. Tajného kata.

Nůž schovala do pouzdra, které měla připevněné k lýtku a vydala se na zpáteční cestu. Ještě se zastavila někde na nároží a z ukrytého pouzdra vytáhla zapalovač, kterým spálila na popel zakrvácený ubrousek. Nikde nesměla zbýt jediná stopa.

„Už půjdeme, Pavoučku,“ řekl Pablo Favero, když našel v davu svoji dceru. Ta na něj upřela nevěřící pohled. Vždyť se tak dobře bavila!

Když se připojila k ostatním v sále, znovu začala tančit a flirtovat, jako by se nic nestalo. A pro ni se opravdu nestalo nic. Vzala někomu život, no a? Tohle bylo podsvětí. Nejslabší museli ven. Není nakonec jedno, jestli je odpraví ona, nebo někdo jiný? Poslušně vyšla s otcem na terasu, kde už stál Angelo Trentini a několik dalších členů rodiny. Angelo na ni spokojeně pokývl, když si všiml, že obě její spony zmizely.

„Co se děje, tatínku? Proč odcházíme? Koupil jsi tu smlouvu?“ vyzvídala.

„Ne, někdo nás předběhl, Pavoučku,“ odpověděl za svého pobočníka Trentini.

„Kdo?“ zeptala se dívka. Začínala mít zlou předtuchu.

Chvíli bylo ticho, pak někdo téměř vyčítavě řekl: „Mladý Abatini.“

„Budeme spolu celou noc?“ Alexandra políbila Marca na rty. Cítila, jak se jí žilami rozlévá štěstí, když ji k sobě pevněji přitiskl.

„Dovolí ti to otec?“

„Čert vem otce! Chci být s tebou!“ znovu ho vášnivě políbila.

„Víš, Alex, přemýšlel jsem a... opravdu si myslím, že bychom mohli odejít. Šlo by to,“ přemlouval ji Marco.

Usmála se na něj a položila mu hlavu na rameno. „Ano, šlo. Taky bych si to přála.“

Svívalo. Paprsky bledého slunce pronikaly okny domu, tancovaly po nábytku a odrážely se od zrcadel. Z hlavního vchodu domu Abatini právě vycházela černovlasá dívka, o jejíž modré šaty se odrážely pablesky ranního světla. Lhostejně se ohlédla po mahagonových dveřích, které se za ní s klapnutím zavřely, a vydala se ulicí pryč. Tady byla hotová.

O chvíli později a o kousek dál vstoupila služebná Cristina do ložnice, která patřila minulému pánu domu. Paní Eugenia, nová paní domu, dosud nepřijela svůj majetek převzít. Brzy se to ale dozví a pak jistě přijede. A protože každá paní potřebuje služku, bude jistě potřebovat i Cristinu. A dokud ji má kdo platit, nic, co se děje v tomto domě, ji nezajímá. Služka se otočila, vyhnula se skvrně na perském koberci a zamířila do bytů služebnictva. Šla vzbudit zbytek služebnictva, aby z drahého perského koberce odnesli tělo ztuhlé v posmrtné křeči. Tělo Marca Abatiniho.

Ráno objevila policejní hlídka na ulici, jen kousek od sebe, dvě těla. Na každém z nich ležela spona do vlasů ozobená pavoučkem z lesklého stříbra.

„Tohle už je nejmíň pětadvacátý případ, kdy jsme na mrtvole našli toho pavouka,“ řekl smutně policejní inspektor mladé lékařce, kterou poslali ohledat těla, „ale máme tu další desítky podezřelých úmrtí, které nejspíš spáchal stejný vrah. Bohužel, nemáme jedinou kloudnou stopu, o důkazech nemluvě. Po osmi letech pátrání stále nevíme, kdo to dělá.“

Vojenská lékařka zaujatě zkoumala bodnou ránu, která zabila prvního muže.

„Nevíte?“

„Ne. I když... Nejspíš je to náhoda, ale povídá se tu legenda o člověku, kterému se říká Pavouček. Ale to je vše. Nevíme, jestli je to muž nebo žena. Ani jestli vůbec existuje.“

Žena vstala a otřela si špinavé ruce do kalhot. Pohodila hlavou a na ramena jí dopadla černá kaskáda zvlněných vlasů, která jí dosáhla až k pasu. Měla hezký půvabný obličej, který však hyzdila černá páska natažená přes jedno oko. „Ale ano, existuje. Já totiž myslím, že vím, kdo to je.“